

[Elmquist.]

15 Medlemmer er der kun to tilbage, som opretholder Ændringsforslaget.

Jeg vil gerne begynde med at gøre opmærksom herpaa for at understrege, at der dog altsaa i Foraaret 1929 var 4 af Udvalgets 15 Medlemmer, der holdt paa Dødsstraffen, og, kan jeg tilføje, der er ingen Tvivl om, at Professor Axel Møller stadig staar paa dette Standpunkt.

Som det fremgik af de Udtalelser, jeg fremsatte angaaende dette Spørgsmaal, da jeg ved Straffelovforslagets første Behandling i Efteraaret 1928 havde den Ære at være mit Partis Ordfører, var der og har der for mig altid været noget urimeligt og tillige efter min Mening for Retsikkerheden risikabelt i, at Staten fraskriver sig Retten til at anvende Dødsstraf. Jeg har siden den Tid ligesom Udvalgets andre Medlemmer haft Lejlighed til at fordybe mig i dette Spørgsmaal og har i saa stor Udstrækning, som det har været mig muligt, sat mig ind i, hvad der saavel i Indlandet som i Udlandet er anført for og imod denne Strafs Bevarelse. Der er imidlertid ved disse Undersøgelser intet forekommet for mig, som har kunnet ændre mit Standpunkt.

Jeg skal i Dag nævne nogle af de Argumenter, som er fremført af Tilhængerne af Dødsstraffens Afskaffelse for Afskaffelsen. Der er peget paa — og jeg tror, det er et af de Argumenter, som virker stærkest, hvad jeg fuldt ud forstaaer —, der er peget paa ogsaa af det ærede Medlem Hr. Vagn Bro i Dag, at en Fejltagelse i Domsafgørelsen ved Dommens efterfølgende Fuldbyrkelse med Dødsstraf ikke lader sig genoprette. Man har henvist til, hvor frygteligt Justitsmord her er. Fra den højtærede Justitsministers Side har det fundet Udtryk i disse lidt drastiske Vendinger, at man kan ikke sætte Hovedet paa en halshugget Mand igen, hvis man opdager, at man ved en Fejltagelse har fjernet det.

Jeg vil indrømme, at det vilde være forfærdeligt, hvis der skete et saadant Justitsmord, forfærdeligt saavel for den, der mistede Livet, som for de Dommere og andre Myndigheder, der bar Ansvar for Dommen og for Dommens Udførelse. Men mon man ikke roligt kan lade dette Argument ude af Betragtning i hvert Fald her i Landet? Thi det forfærdelige, som jeg her har omtalt, det kan overhovedet ikke tænkes her i vort Land, det kan ikke tænkes, saaledes som de, der er Tilhængere af Dødsstraffen, ønsker denne anvendt, og saaledes som hele vort Folks Indstilling er overfor denne Straf.

Vor Indstilling er nemlig den, at der hos alle, baade hos Tilhængere og Modstandere af Dødsstraffens Bevarelse, i Virkeligheden er en absolut Modvillie mod denne Straf. Det er givet, at der er ingen her i Landet, der er saa blodtørstige, at de ligefrem ønsker denne Straf anvendt som Hævn. Vor Indstilling her i Landet er denne, at vi, der er Tilhængere af Dødsstraffens Bevarelse, ligesom Modstanderne alle finder, at det er en uhyre alvorlig Sag at bringe denne Straf til Anvendelse, dette at skære et andet Menneskes Livstraad over.

Men af hele denne Indstilling, som altsaa medfører, og det vil jeg gerne understrege, at der hos alle er Ulyst mod Straffens Anvendelse, en Ulyst, der medfører, at Tilhængerne overhovedet kun mener, den bør anvendes i visse særlig alvorlige Tilfælde, f. Eks. i Tilfælde af særlig bestialsk Karakter, saasom Skænden og Drab af Smaaapiger, og kun som et Nødværge fra Samfundets Side og som en Advarsel til saadanne Elementer om, at de kan risikere deres eget Liv, af hele denne Indstilling følger, at man selvfølgelig her i Landet kun vil eksekvere Dødsstraf, hvor der foreligger en saavel paa den paagældendes egen Tilstaaelse som paa alle i øvrigt foreliggende Omstændigheder grundet ubetinget Vished for, at den paagældende har begaaet den paagældende Forbrydelse.

Der er dog ingen, der vil tro, at man i et Land, hvor man overhovedet ikke har anvendt Dødsstraf i en Menneskealder — for øvrigt efter min Mening med Urette, thi jeg mener, der ogsaa siden 1892 har været Tilfælde, hvor det vilde have været rimeligt at anvende denne Straf —, fordi man nu bevarer Retten og Adgangen til at anvende Dødsstraffen, hvis de ansvarlige Myndigheder maatte anse det for nødvendigt, derefter skulde gaa over til den anden Yderlighed at anvende den ogsaa, hvor en Morder bliver dømt paa Indicier.

Jeg tror derfor ikke, der er nogen Grund til, saaledes som jeg har understreget det her, at lade sig afskrække af Hensyn til Faren for Justitsmord. Saadanne Tilfælde kan maaske komme til at foreligge i andre Lande, men det kan ikke ske her i vort Land. Kun dér, hvor ubetinget Vished foreligger, kun dér ønsker man Adgangen til at bruge denne Straf, derimod absolut ikke i andre Tilfælde. Og lad mig gentage det, i andre Tilfælde vil den i vort Land aldrig kunne tænkes at blive anvendt. Jeg tror derfor, at de, der er ængstelige for at bevare denne Straf af Frygt for Justitsmord, roligt kan lægge denne Ængstelse til Side.